

„Slečno Scottová.“ Vyslovil to přehnaně pomalu. Sice už ji unavovalo to poslouchat, ale nemínil se vrátit k číslu osm. „Uvědomujete si snad, že jsem rozhodčí a vy vystavovatelka.“

Skoro nepostřehnutelně přikývla. „Ano.“

Ano.

Řekla to jako nevěsta u oltáře.

Ta nesmyslná myšlenka Donovanova zasáhla jako rána pod pás. Zahnal ji a vložil do hlasu víc podráždění, než zamýšlel. „A coby rozhodčí mám právo vašemu psovi známku nedat. Mohu vás vyloučit z posuzování.“

Přimhouřila oči a vraždila ho pohledem. Štíhlé prsty sevřely předváděcí vodítko. Donovanovi v tu chvíli připadala jako medvědice bránící své mladé.

Zaplavila ho nečekaná vlna něhy. Slečna Scottová svého psa očividně miluje. To uměl moc dobře pochopit.

Neřekl nic. Dlouho na ni upíral pohled a pak zase shlédl na jejího kavalíra. Psík na něj zamžoural velkým, výrazným očima. Vážně to bylo pěkné štěně, teď při druhé prohlídce se mu zamlouvalo ještě víc. I přes ty pihy.

Donovan se obrátil, došel zpátky ke stolu rozhodčích a provedl náležitý zápis do oficiální knihy. Cítil za sebou přítomnost slečny Scottové, když přešel pohledem výběr úhledně srovnaných, připravených stůžek. Vybral tu hladkou v pařížské modři, která znamenala výbornou známku, a podal jí ji.

Růžové rty se prohnuly úsměvem.

Konečně.

Donovan měl co dělat, aby odtrhl pohled od jejích úst. Odkášlal si. „Uvidíme se při soutěži Vítěz fena.“ Nemohl odolat a dodal: „Slečno Scottová.“

„Děkuju vám.“ Do očí se jí vrátila vřelost, znovu nabraly příjemný odstín rozehráté čokolády. „Pane Darcy.“

Usmála se a Donovan cítil, jak se jeho starosti pomalu rozplývají. Poprvé od chvíle, kdy na Heathrow nastoupil do letadla, mu všechny tlaky domova připadaly tak vzdálené, jak byly ve skutečnosti. Laskavý pohled slečny Scottové a jeho jméno, vyslovené těmi sladkými, medovými rty, byly nečekaným balzámem pro jeho utrápenou duši.

„Promiňte, že se ptám –,“ Sue uvítala Elizabeth jízlivým úsměvem, když odcházela z kruhu, „– ale co to mělo znamenat?“

Elizabeth pokrčila rameny, snažila se dělat jakoby nic. Nebylo to snadné, když se na ni upíraly všechny oči kolem kruhu. Ostatní pejskaři na ni nepokrytě a užasle zírali. Nejradši by si zalezla pod jasně modrý koberec a schovala se jako Bliss při bouřce. „Jak to myslíte?“

„Jak to myslím? To se ptáte vážně? Po tom, co se zrovna stalo?“ Sue máchla rukou k panu Darcymu, který už zval do kruhu další skupinu psů.

Elizabeth netušila, jestli ji pozoruje, nebo ne. Nepřiměla se na něj podívat. Místo toho pohlédla na Sue. Žena ji zkoumala s výrazem, který byl zvláštní kombinací zvědavosti a soucitu. Neušlo jí, že se ostatní vystavovatelé stáhli, jako by byla nakažlivá. Zůstala u ní jenom Sue Barrowová.

V tu chvíli si Elizabeth uvědomila, že se jí Sue zamlouvá. Hodně.

„Bylo to tak zlé?“ Žaludek se jí svíral a naznačoval, že ano, že představení v kruhu bylo opravdu *tak* zlé.

„Já vám nevím, jestli bych řekla zrovna *zlé*.“ Sue se ušklíbla. „Ale občas to vypadalo, že se chystáte pana Darcyho praštit.“